

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobkyně **I. N.**, narozené dne ..., ruské státní příslušnici, bytem v P. 3, M. 2855/2, zastoupené Mgr.Pavlem Čížinským, advokátem se sídlem v Praze 2, Ječná 7/548, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra, Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem v Praze 4, náměstí Hrdinů 1634/3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 16.4.2014, č.j.: MV-29225-5/SO/sen-2014

t a k t o :

I. Žaloba s e z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobkyně se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále též žalovaného správního úřadu), kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22.1.2014 a byla tak žalobkyni podle ustanovení § 46 odst.1 a § 56 odst.1 písm.j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů, pravomocně zamítnuta žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě. Žalobkyně v podané žalobě poukázala na to, že dne 25.7.2011 podala žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Tato žádost byla po několikaletých průtazích zamítnuta, přičemž správní úřady zjistily existenci tzv. jiné závažné překážky pobytu, kterou Ministerstvo vnitra spatřovalo v tom, že žalobkyně během doby platnosti svého dosavadního víza v České republice pobývala fakticky pouze menšinu času. Přitom ministerstvo nezpochybnilo, že žalobkyně v České republice podniká a že tedy plní účel svého pobytu.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalobou napadené rozhodnutí je nezákonné a jemu předcházející řízení trpí vadami. Nezákonnost a vady řízení žalobkyně spatřuje v chybných právních názorech žalovaného, které se týkají ustanovení § 42 odst.1 a § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců, v nepřezkoumatelnosti spočívající v nevypořádání se s právní argumentací žalobkyně v jejím vyjádření ze dne 9.10.2013 a v nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí a tím i rozporu s ustanovením § 37 odst.2 zákona o pobytu cizinců, když toto ustanovení podmiňuje možnost zamítnutí žádosti přiměřenosti takového rozhodnutí a ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že žalovaný správní úřad nepopírá, že žalobkyně účel pobytu plní, avšak tvrdí, že smyslem zákona je, aby účel pobytu byl plně fyzickou přítomností v České republice. To je však požadavek zcela nad rámec zákona, nad rámec uvedených veřejných zájmů a nelze dovodit ani žádný veřejný zájem na takovémto tvrzení. Povolení k pobytu představuje dovolení pobývat a nikoli povinnost určitého minimálního pobytu. Z ustanovení § 45 zákona o pobytu nelze dovodit, že by cizinci byli povinni strávit povinně na základě povolení k dlouhodobému pobytu v České republice určitou minimální dobu. Době šesti měsíců, uvedené v ustanovení § 42 odst.1 cizineckého zákona, odpovídá doba platnosti předcházejícího dlouhodobého víza a vztahuje se zpětně a nikoli do budoucna. Podle názoru žalovaného má cizinec povinnost strávit v České republice oněch šest měsíců nepřetržitě či postačí, kdy šest měsíců stráví v České republice celkem i s přestávkami. Obě tyto interpretace podle názoru žalobkyně kolidují s ustanovením § 44 odst.4 cizineckého zákona a proto lze uzavřít, že z ustanovení § 42 odst.1 cizineckého zákona nelze dovodit povinnost cizince trávit v České republice faktickou určitou minimální dobu ani smysl, aby cizinec určitou minimální dobu v České republice fakticky strávil.

Pokud jde o výklad pojmu „jiná závažná překážka pobytu“, takovou může podle žalobkyně být jen něco srovnatelného se zájmem státu. Česká republika je suverénní stát a bezpochyby může stanovit, že určité povolení k pobytu udělí nebo prodlouží pouze v případě, že cizinec fakticky na jejím území stráví určitou minimální či maximální dobu. Toto však musí být stanoveno zákonem. Názor úředníků, že něco odporuje smyslu zákona, naprosto nepostačuje. Zpřísnění migrační politiky se musí pohybovat v rámci zákona či je třeba zákon měnit. Podle názoru žalobkyně však nebyla splněna ani jedna z uvedených variant. Faktické nevykonávání podnikatelské činnosti po převážnou dobu, na kterou bylo žalobkyni uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je neplněním účelu pobytu, což představuje závažnou překážku pobytu na území ve smyslu ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců. V žalobou napadeném rozhodnutí však jde žalovaný oproti citované judikatuře dále a tvrdí, že musí být splněna ještě podmínka, že příslušná podnikatelská činnost musí být vykonávána při fyzické přítomnosti cizince na území České republiky alespoň v určité, blíže nespecifikované míře. V případě žalobkyně však žalovaný netvrdí, že by nepodnikala, nespochybňuje účel pobytu a na straně 4 napadeného rozhodnutí výslovně tvrdí, že podnikatelské aktivity účastnice řízení naplňují svým charakterem účel dlouhodobého pobytu. Žalovaný pouze tvrdí, že k plnění účelu pobytu postačuje žalobkyni nižší pobytový status, v čemž je třeba spatřovat zásadní rozdíl oproti situacím, judikovaným rozsudky Krajského soudu v Plzni a Městského soudu v Praze.

Pokud je v napadeném rozhodnutí namítáno žalovaným, že k občasnému pobytu žalobkyni postačuje vízum, pak má žalobkyně za to, že povolení k dlouhodobému pobytu dává podstatně vyšší míru práv, než vízum krátkodobé a je proto legitimní, že žalobkyně

hodlá používat tuto vyšší míru práv. Z argumentace napadeného rozhodnutí vysvítá filozofie opačná, tedy minimalizace práv; státním zájmem je, aby cizincům měli co možná nejnížší míru práv, tedy aby žili v co největší pobytové nejistotě a byli co nejvíce závislí na různých povoleních. Tento názoru úředníků resortu ministerstva vnitra je podle názoru žalobkyně v rozporu s duchem svobodné, moderní a demokratické společnosti a z textu zákona nelze takový či podobný veřejný zájem dovodit.

Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, žalobkyně odkázala na své písemné vyjádření ze dne 9.10.2013 a na odvolání proti rozhodnutí správního úřadu prvního stupně, kde uvedla řadu argumentů, proč po ní nelze požadovat, aby se v České republice usadila dříve, než Ministerstvo vnitra pobyt povolí. Dále zmínila zásadu *in dubio mitius*, tvrzení, že s dlouhodobým pobytem je spojeno více práv než s krátkodobým vízem a je proto legitimní, že žalobkyně požaduje povolení k dlouhodobému pobytu a odkaz na ustanovení § 68 odst.3 cizineckého zákona, které jasně počítá s tím, že někteří cizinci v České republice nepobývají po většinu doby. Žalovaný správní úřad na tyto výtky nijak nereagoval, což činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Pokud jde o námitku nepřiměřenosti, tato je obsažena nejen v ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců, ale je explicitně uvedena v ustanovení § 37 odst.2 téhož zákona. V případě žalobkyně jde tedy o jakýsi „dvojitý filtr“ přiměřenosti. Při posuzování přiměřenosti je třeba proti sobě podle ustanovení § 174a cizineckého zákona vážit jednotlivé zájmy. Na straně jedné staví žalovaný velmi nejasný a ze zákona nedovoditelný zájem na tom, aby cizinci v České republice neměli více práv, než nezbytně potřebují k tomu, co v republice konají a aby státní úředníci nad nimi měli co možná nejvíce moci. Na straně druhé stojí zájmy žalobkyně ekonomické (podnikání, provoz rodinného podniku) a je třeba připočíst, že po drtivou většinu doby, kdy žalobkyně údajně neměla využívat své povolení k pobytu, byla v procesu povolování. Ministerstvo bylo v prodlení s vydáním rozhodnutí a žalobkyně tudíž žila v určitém mezistavu. Z tohoto důvodu považuje za hrubě nespravedlivé požadovat po cizinci, aby se v České republice plně usadil a učinil z České republiky střed svých životních zájmů ještě před tím, než mu vůbec správní úřad povolení k pobytu vydá. Uvedený požadavek odráží nepřiměřenou tvrdost, když není spravedlivé požadovat kompletní přestěhování do republiky v situaci, kdy je správní úřad v prodlení s vydáním rozhodnutí. V žádném případě tak nelze považovat za prokázané, že si žalobkyně může vyřídit povolení k pobytu jiné nebo že jí jiné povolení k pobytu bude uděleno, pokud o něj požádá v budoucnu. To platí i o krátkodobých vízech, na jejichž udělení není právní nárok. Pokud jde o to, že by žalobkyně mohla požádat o nové dlouhodobé vízum, pak by žalovanému měla být známa aktuální praxe Ministerstva vnitra, kdy drtivá většina žádostí cizinců z východní Evropy je zamítnuta. Ze všech uvedených důvodů žalobkyně požaduje, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému správnímu úřadu k novému rozhodnutí.

Žalovaný správní úřad ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že skutkový stav a průběh správního řízení ode dne podání žádosti až do vydání pravomocného rozhodnutí o ní je dostatečně popsán v žalobou napadeném rozhodnutí. K námitce žalobkyně, že skutečnost, že držitel dlouhodobého pobytu pobývá v České republice jen menšinu doby, není možno subsumovat pod pojem „jiná závažná překážka“ podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců zejména z důvodu, že zákon žádnou povinnost ohledně minimální doby faktického pobytu neklade a nelze dovodit žádný veřejný zájem na tom, aby cizinec s povoleným pobytem za účelem podnikání skutečně strávil určitou minimální dobu na území České republiky, odkázala Komise na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 26.11.2013,

č.j. 30A 46/2013-61. Podle tohoto rozsudku faktické nevykonávání podnikatelské činnosti po převážnou dobu, na kterou bylo žalobkyni uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je neplněním účelu pobytu, což představuje závažnou překážku pobytu cizince na území. Žalovaný dodal, že pojem „závažná překážka pobytu cizince na území“ je typický neurčitý právní pojem, který byl v případě žalobkyně zcela konkrétně v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyložen a Komise své rozhodnutí i rozhodnutí správního úřadu prvního stupně neshledává nepřezkoumatelným.

Pokud jde o namítanou nepřiměřenost napadeného rozhodnutí, Komise je nucena konstatovat, že jelikož správní úřad prvního stupně neudělil požadované pobytové oprávnění z důvodu podle ustanovení § 46 odst.1 s odkazem na ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců a ustanovení § 56 odst.1 citovaného zákona nestanoví restriktivní podmínku proporcionality negativního rozhodnutí správního úřadu ve vztahu k soukromému a rodinnému životu cizince, pak správní úřad prvního stupně i žalovaný nebyli povinni tu otázku přiměřenosti v posuzovaném případě jakkoli zkoumat.

Odvolací správní úřad přezkoumává soulad rozhodnutí s právními předpisy nejen v případě samotného obsahu rozhodnutí, ale i pokud jde o řízení, které vadám předcházelo. K vadám řízení, které nemají vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, případně na jeho správnost, odvolací orgán nepřihlíží. Komise neshledala porušení procesních pravidel ze strany správního úřadu prvního stupně a proto postupovala v souladu s ustanovením § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, když dospěla k závěru, že správní úřad oprávněně zamítl žádost žalobkyně o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným odvolacím správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žalobkyně pobývala na území České republiky na základě přechodného pobytu na výzvu k pobytu nad 90 dnů, za účelem výkonu manažer - účast v právnické osobě, s platností ode dne 25.7.2011 do dne 22.10.2011. Dne 25.7.2011 podala žalobkyně u Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

Dne 19.9.2013 uvedla žalobkyně při účastnickém výslechu, že se na území České republiky „nezdržuje příliš často, neboť se v Praze nemůže příliš často zdržet.“

Rozhodnutím ze dne 22.1.2014 Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, žádost žalobkyně zamítlo a povolení k dlouhodobému pobytu účastníci řízení nevydalo, když správní úřad prvního stupně dospěl k závěru, že jsou splněny podmínky pro zamítnutí žádosti podle ustanovení § 46 odst.1 v návaznosti na ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců, neboť správní úřad shledal existenci závažné překážky pobytu cizince na území České republiky.

Dne 11.2.2014 bylo správnímu úřadu prvního stupně doručeno proti uvedenému rozhodnutí blanketní odvolání, které bylo doplněno odůvodněním ze dne 17.2.2014. V odvolání žalobkyně - shodně jako v podané žalobě - uvedla, že napadené rozhodnutí je nesprávné, když se správní úřad prvního stupně nezabýval zodpovězením otázek pojmu plnění

účelu, délky pobytu na území, zájmů cizince a zásady *in dubio mitius*. Odvolatelka poukázala na dosavadní zavedenou praxi a judikaturu soudů, která žádný minimální počet dnů pobytu cizince na území České republiky nevyžadovala a uvedla, že je zcela absurdní, aby jí správní úřad vyčítal, že v České republice nepobývala, když po dobu dvou let kvůli průtahům řízení o žádosti neskončilo pravomocným rozhodnutím.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím, jímž odvolání zamítl a napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 22.1.2014 potvrdil se závěrem, že faktické vykonávání podnikatelské činnosti po převážnou dobu, na kterou bylo účastníci uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, je plněním účelu pobytu. V případě nevykonávání podnikatelské činnosti by takové jednání představovalo závažnou překážku pobytu cizince na území ve smyslu ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců. Komise uzavřela, že i když podnikatelské aktivity účastnice řízení naplňují svým charakterem účel dlouhodobého pobytu, je zřejmé (s ohledem na krátkou dobu faktického pobytu účastnice řízení na území), že společnost lze řídit ze zahraničí i bez povolení k dlouhodobému pobytu, například prostřednictvím krátkodobých víz a není tudíž potřeba udělovat účastnici řízení za účelem řízení této společnosti dlouhodobý pobyt. Tyto skutečnosti již byly vyjádřeny v rozhodnutí správního úřadu prvního stupně. Podle názoru Komise je rozhodnutí správního úřadu prvního stupně v souladu se zásadami správního řízení obsaženými v ustanoveních § 2 a 3 správního řádu a proto odvolací správní úřad neshledal důvod ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.). Vzhledem k tomu, že žádný z účastníků řízení výslovně nepožádal o nařízení ústního jednání, vyjádřili tím žalobkyně i žalovaný souhlas se zamýšleným postupem soudu rozhodnout ve věci samé bez nařízení ústního jednání. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a o podané žalobě rozhodl, aniž ústní jednání nařizoval. Věc soud posoudil takto:

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného správního úřadu, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 22.1.2014 o zamítnutí žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání – účast v právnické osobě.

V souzené věci byla předmětem řízení žádost žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Správní orgán tedy rozhodoval o tom, zda lze žalobkyni požadované povolení vydat. V rámci posouzení předmětné žádosti žalovaný shledal, že je naplněn důvod pro nevydání požadovaného povolení žalobci, konkrétně důvod uvedený v ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců, spočívající ve zjištění závažné překážky pobytu žalobce na našem území, když správní úřad uzavřel, že i když podnikatelské aktivity žalobkyně naplňují svým charakterem účel dlouhodobého pobytu, je zřejmé (s ohledem na krátkou dobu faktického pobytu účastnice řízení na území), že společnost lze řídit ze zahraničí i bez povolení k dlouhodobému pobytu, například prostřednictvím krátkodobých víz a není tudíž potřeba udělovat účastnici řízení za účelem řízení této společnosti dlouhodobý pobyt.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení se skutkovými zjištěními, popsány v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, z nichž žalovaný při rozhodování ve věci samé vyšel, podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, co bylo důvodem pro nevyhovění žádosti žalobce o povolení k dlouhodobému pobytu.

Výkladem pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud. V rozsudku ze dne 19.1.2012, č.j.: 9 As 80/2011 – 69 dostupném na www.nssoud.cz přisvědčil jmenovaný soud závěru, že nenaplnění účelu předchozího pobytu spočívající v nevykonávání podnikatelské činnosti lze považovat za závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území České republiky ve smyslu ust. § 56 odst. 1 písm. k) zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud výslovně konstatoval, že „plnění účelu, pro který byl cizinci pobyt povolen, musí být fakticky naplněno. Jinými slovy, aby mohlo být konstatováno plnění účelu, pro který byl stěžovateli pobyt povolen, tj. podnikatelská činnost, musela být v předmětném období alespoň převážně vykonávána, což není naplněno pouhým případným úsilím o její provozování.“ V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud odkázal též na své předchozí rozhodnutí ze dne 27.12.2011 č.j. 7As 82/2011 – 81, v němž dovodil, že účelem pobytu zákonodárce zcela jistě nemínil pouze formální zapsání se do příslušných rejstříků, „aniž by podnikatelská činnost byla fakticky na území České republiky vykonávána, neboť by tak došlo k obcházení smyslu a pravidel zákona. Zákon o pobytu cizinců stojí na principu, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním, studiem, a tyto činnosti musí být skutečně na území České republiky vykonávány.“

V nyní posuzované věci však není sporu o tom, že žalobkyně účel pobytu v podobě vykonávání podnikatelské činnosti fakticky plnila, aniž by však soustavně či převážně na území České republiky zároveň fyzicky pobývala. Žalobkyně má nepochybně právo se rozhodnout, jakým způsobem a v jakém rozsahu bude na území České republiky podnikat. Toto její právo nebylo ze strany správního orgánu ničím zpochybněno. Žalobkyni jako cizího státního příslušníka však tíží povinnost pobývat na území České republiky výlučně na základě povolení a stejně tak i zákonem stanovená povinnost plnit účel, pro který jí byl pobyt na území České republiky povolen. Hodlala-li žalobkyně podnikat na území České republiky s tím, že charakter jejího podnikání v podobě řízení společnosti nevyžaduje její soustavnou fyzickou přítomnost v České republice, nelze právní závěr, ke kterému dospěly správní úřady a který byl v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjádřen ve stručnosti tak, že není třeba udělovat účastníci řízení za účelem řízení společnosti dlouhodobý pobyt, považovat za nezákonný či nesprávný. Otázka výkladu pojmu „závažná překážka pobytu cizince na území“ je v konkrétní posuzované věci předmětem správního uvážení správního úřadu, které se musí promítnout v odůvodnění vydaného správního rozhodnutí.

Správní uvážení, tj. hodnocení rozhodných skutečností rozhodujícím správním orgánem, nebylo v daném případě soudem shledáno v rozporu s obsahem spisového materiálu a odlišný náhled účastníka řízení na způsob hodnocení rozhodujících skutečností správním orgánem není sám o sobě důvodem pro zrušení rozhodnutí. V dané věci nebylo zjištěno, že by závěry správního orgánu nebyly podloženy dostatečně skutkovými zjištěními nebo s nimi byly v rozporu či že by se správní orgán nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce. Závěry, k nimž správní orgán dospěl při hodnocení rozhodujících skutečností, nejsou v rozporu se zásadami logického myšlení a uvažování. Tím jsou zároveň i vymezeny meze přezkumné činnosti soudu ve správním soudnictví, pokud jde o správní uvážení. Úkolem soudu tak není nahradit správní orgán v jeho odborné kompetenci ani nahradit správní uvážení

uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav řádným procesním postupem, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Pokud jsou tyto předpoklady splněny, nemůže soud z těchto skutečností vyvozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Na základě všech shora uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nezákonné ani nepřezkoumatelné. Z napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, o jaká zjištění a úvahy se opírají závěry žalovaného o nemožnosti udělení dlouhodobého pobytu žalobkyni, respektive v čem žalovaný spatřuje závažnou překážku pobytu žalobkyně na území České republiky, která podle ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců brání vydání jí požadovaného povolení k dlouhodobému pobytu. Tyto závěry jsou zcela v souladu se zákonem o pobytu cizinců a nelze je považovat za diskriminační, ani za projev libovůle správního orgánu. Žalobkyně v žalobě nijak nespecifikovala, v čem spatřuje diskriminaci vůči své osobě, natož aby toto ničím neodůvodněné tvrzení prokázala. Napadené rozhodnutí není ani v rozporu se zásadou legitimního očekávání, zakotvenou v ustanovení § 2 odst.4 správního řádu a žalobkyně v žalobě neoznačila žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla legitimně očekávat, že její žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu bude vyhověno a ani soud v projednávané věci žádné takové skutečnosti nezjistil.

Nedůvodnou shledal soud žalobní námitku, v níž žalobkyně argumentovala porušením zásady „*in dubio mitius*“. Uvedená klasická právní zásada „*in dubio mitius*“ znamená, že za situace, kdy právo umožňuje dvojí výklad, mohou státní orgány na poli veřejného práva činit pouze to, co jim zákon výslovně umožňuje. V nyní posuzované věci se však o takovou situaci nejedná, protože podle názoru městského soudu nejde o možný dvojí výklad právního ustanovení, ale o legitimní uvážení správního úřadu ve věci podřazení konkrétního objektivně zjištěného skutkového děje pod neurčitý právní pojem, podložené jeho výkladem.

Žalobkyně v podané žalobě rovněž namítala, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřiměřené a tím i rozporu s ustanovením § 37 odst.2 zákona o pobytu cizinců, když toto ustanovení podmiňuje možnost zamítnutí žádosti přiměřeností takového rozhodnutí a ustanovením § 174a zákona o pobytu cizinců.

Podle uvedeného právního ustanovení platí, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Argumentace ustanovením § 37 odst.2 zákona o pobytu cizinců však neobstojí, neboť v daném případě nejde o situaci, kdy by bylo žalobkyni již vydané povolení rozhodnutím správního úřadu odňato. Napadené rozhodnutí nebylo vydáno podle tohoto právního ustanovení, ale podle ustanovení § 46 odstavec 1 téhož ustanovení, vůči němuž se žalobkyně citované ustanovení § 37 odstavec 2 použije pouze přiměřeně. Správní úřad prvního stupně neudělil požadované druhé nejvyšší pobytové oprávnění cizinci z důvodu podle ustanovení § 46 odst.1 s odkazem na ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců a ustanovení §

56 odst.1 citovaného zákona nestanoví restriktivní podmínku provedení testu proporcionality negativního rozhodnutí správního úřadu ve vztahu k soukromému a rodinnému života cizince.

Nedůvodnou shledal soud také žalobní námitku, ve které žalobkyně namítala, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolacími námitkami, uvedenými v doplnění odvolání. Byť struktura odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí neodráží jednotlivé odvolací námitky, přesto má soud za to, že se žalovaný odvolací správní úřad natolik dostatečně, podrobně a úplně s jednotlivými odvolacími námitkami vypořádal způsobem, který nečiní jeho rozhodnutí vadným a nezákonným.

Městský soud v Praze má za to, že není úkolem soudu v odůvodnění rozhodnutí o žalobě proti rozhodnutí správního úřadu podrobně znovu převzít obsah odůvodnění žalovaného rozhodnutí, nicméně v nyní posuzované věci je přesvědčen o tom, že žalovaný odvolací správní úřad se podrobně vypořádal s zejména s právními námitkami žalobkyně, když vyjádřil, v jakých konkrétních skutkových a právních okolnostech spatřuje naplnění pojmu závažné překážky pobytu cizince na území ve smyslu ustanovení § 56 odst.1 písm.j) zákona o pobytu cizinců a soud k uvedené argumentaci neshledává důvod cokoli dodávat. Smyslem soudního přezkumu pravomocného rozhodnutí správního úřadu není polemika o souladnosti jednotlivých obecně závazných právních předpisů, ale především posouzení zákonnosti a věcné správnosti žalobou napadeného rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů. Na základě tohoto vymezení konstatuje městský soud, že se žalovaný správní úřad v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí zcela podrobně a vyčerpávajícím způsobem vyjádřil ke rozhodujícím namítaným skutečnostem a soud jeho úvahy neshledal v rozporu se zásadami správního uvážení. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o odvolání je patrné, že se správní orgány obou stupňů konkrétními důvody odepření vydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyni podrobně zabývaly a vyhodnotily z pohledu zákonem stanovených podmínek.

Na základě výše uvedeného Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně a proto je postupem podle ustanovení § 78 odstavec 7 s.ř.s. jako nedůvodné zamítl.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst.1 s.ř.s., podle něhož žalobkyně, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Z tohoto důvodu Městský soud v Praze vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 8.ledna 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á ,
předsedkyně senátu